

Învăță-l pe copil Calea lui Dumnezeu

**“Învăță-l pe copil calea pe care trebuie să meargă,
iar când va îmbătrâni nu se va îndepărta de la ea”**

– Proverbe 22:6, NTR.

Cuvânt înainte:

Așa cum este poruncit în legea lui Iehova, părinții trebuie să se ocupe de educația religioasă a copiilor lor (Deuteronom 6:1-7). Ei trebuie să-i învețe legea lui Dumnezeu din copilărie, ca ei să știe calea divină și când vor fi maturi să nu se îndepărteze de ea (Proverbe 22:6)!

Un exemplu în acest sens este tânărul Timotei, care chiar dacă a avut un tată grec (Fapte 16:1), de educația lui s-a ocupat bunica și mama evreică, învățându-l legea lui Dumnezeu (2Timotei 1:5; 3:14,15).

Cartea aceasta de studiu, bazată pe întrebări și răspunsuri, este un ajutor părinților pentru a-i învăța pe copiii săi teme importante din Sfintele Scripturi.

Echipa: Calea Creștină.

CUPRINS:

1. DUMNEZEU	2
2. ISUS CRISTOS	4
3. OMUL	8
4. RĂSCUMPĂRAREA OMULUI PRIN OMUL ISUS	11
5. FAMILIA	14
6. ADUNAREA	16
7. ÎNCHINAREA	20
8. CREDINCIOȘIA	24
9. CRESCÂND ÎN HAR	26

CAPITOLUL - 1: DUMNEZEU

1) Cine este Dumnezeu, unde locuiește, ce corp are?

Dacă avem un tată pe pământ, există și un Tată în cer, care a făcut toate lucrurile. El este Tatăl tuturor ființelor și de aceea El te iubește, și dorește să fie prieten cu tine (Psalmul 25:14; Proverbe 3:32).

El este spirit trăind în cer, într-o lume asemănătoare cu a oamenilor așa cum a fost făcută înainte de venirea neascultării în lume, un paradis. De fapt, lumea oamenilor a fost făcută după modelul ceresc (comp. Geneza 2:8-15; Apocalipsa 2:7, vezi și: Exod 25:40; Evrei 8:5).

2) Cum este Dumnezeu și care este vârsta Lui?

El nu are început și sfârșit, pentru că El este un etern, El este izvorul tuturor lucrurilor bune, și sursa vieții (Psalm 36:9; 90:2; Iacob 1:17).

El are rațiune și astfel gândește, și face planuri (Efeseni 1:9; 3:9-11); are sentimente, astfel El iubește și se bucură (1Ioan 4:8; Proverbe 27:11); are voință care duce la îndeplinirea planurilor Sale (Isaia 46:9-11; Daniel 4:35).

3) Care este Numele și semnificația Lui? Numește câteva titluri ale lui Dumnezeu?

Dumnezeu are un Nume, Iehova, care înseamnă *El va fi*, arătând prin acest nume că *El va fi* tot ceea ce este necesar pentru ajutorarea poporului Său (comp. cu Ezechiel 38:23; Isaia 43:11-13).

El are multe titluri ca: Rege (Psalm 47:2), Stăpân (1Cronici 29:11), Cel Preaînalt (Psalm 83:18), Judecător (Isaia 33:2), Atotputernic (Geneza 17:1), Dumnezeul dumnezeilor (Deuteronom 10:17), Tată (Romani 8:15).

4) Ce calități principale are Iehova?

Iehova are patru calități principale, arătate prin cei patru heruvimi sau făpturi vii care stau pe tron cu Dumnezeu (Ezechiel 1:5-10; Apocalipsa 4:6,7) și care au patru capete: **1.** de leu, reprezentând **puterea** (Judecători 14:18); **2.** de vițel reprezentând **viața** (Maleahi 4:2); **3.** de om, reprezentând

dragostea (comp. 1Ioan 4:7,8 cu Geneza 1:27); **4.** de vultur, reprezentând **înțelepciunea** (Iov 39:26-29).

Din aceste patru calități, izvorăsc alte multe calități.

5) Cum este comparat Dumnezeu în Scripturi?

Pentru a-L putea înțelege pe Dumnezeu, Biblia ne oferă diferite comparații utile, astfel, Dumnezeu este comparat cu un: tată îndurător (Psalm 103:13), păstor (Psalm 23), o mamă plină de milă (Isaia 49:15), un olar (Isaia 64:8), un vier (Ioan 15:1). Dumnezeu mai este descris în Sfintele Scripturi ca fiind: darnic (Matei 7:11), prieten și călăuzitor (Ieremia 3:4; Psalm 73:24), răscumpărător (Psalm 103:8,12,13), apărător și eliberator (Psalm 91:1-3), Tatăl orfanilor (Psalm 68:5,6), răbdător (Psalm 78:35-39), bogat în milă (Psalm 145:8,9, Efeseni 2:7), sursa oricărei mângâieri (2Corinteni 1:3), sensibil și prompt (Plângeri 3:55-58), preocupat pentru oameni (Ieremia 16:17), plin de afecțiune (Ioan 16:27 n.s BCR; Ieremia 31:3), dătătorul oricărui dar bun (Iacob 1:17), vindecător (Psalm 107:19,20), doritor de bine nu de rău (Plângeri 3:33).

Reflectând la aceste comparații putem ajunge să-L cunoaștem mai bine pe Dumnezeu!

Dragă copile, oare înțelegând cum este Dumnezeu, nu te face aceasta să dorești să devii prieten cu El?

Text biblic de învățat pe de rost: Matei 6:9-13.

Rugăciune: *Tată din cer, care ești sursa vieții, izvor de bine, care te numești Iehova, chiar dacă sunt copil, doresc să intru de azi într-o relație de prietenie cu tine, doresc să te cunosc mai bine ca astfel, relația aceasta să se întărească, ajută-mă să te înțeleg, fii cu mine, amin.*

CAPITOLUL – 2: FIUL LUI DUMNEZEU - ISUS CRISTOS

1) Când și cum a venit în existență Fiul lui Dumnezeu?

Fiul lui Dumnezeu, care are Numele de Isus (Matei 1:21), însemnând *Iehova Salvatorul*, este descris ca fiind Fiul al lui Dumnezeu, deoarece a fost născut din Dumnezeu (1Ioan 5:18; Ioan 1:14). Aceasta face ca Isus să fie unic în raport cu restul creației, prin faptul că este singurul care provine direct din Dumnezeu!

Dumnezeu a făcut lumea în 6 zile conform cu Geneza cap. 1.

Fiul a fost făcut primul, chiar în începutul primei zile a creației (comp. Geneza 1:1 cu Apocalipsa 3:14; vezi 1Ioan 2:13,14).

Atunci când noi vorbim din gura noastră iese cuvântul și suflarea noastră. Astfel atunci când Tatăl a vorbit, din gura Lui au ieșit două lucruri: Cuvântul Lui, și Suflarea Lui, adică o mică parte din El (Psalm 33:6; Isaia 55:11). Însă cuvântul conținea planul (gândul) lui Dumnezeu cu privire la Fiul, la Logos, iar suflarea era o sămânță aranjată după planul exprimat în Cuvânt. Suflarea lui Dumnezeu ieșită din El la început era ca o sămânță spirituală, iar cuvântul rostit conținea porunca și puterea creatoare de a duce aceea sămânța la mărimea și forma dorită, după planul lui Dumnezeu.

Astfel Isus este și **născut** din Tatăl, dar și **făcut** (creat), Biblia folosind ambele expresii cu privire la Fiul (1Ioan 5:18; Coloseni 1:15-17; Apocalipsa 3:14).

2) Care este prima etapă a vieții Fiului lui Dumnezeu?

La început, după ce a venit în existență, Fiul lui Dumnezeu este numit „**Cuvântul**” (Ioan 1:1,2; 1Ioan 1:1-3). El era Cuvânt pentru că a ieșit ca Cuvânt, astfel El împlinește poruncile Tatălui (Ioan 17:4; Apocalipsa 19:13) și comunică Cuvântul Tatălui oamenilor (comp. Isaia 6:1-3,8, cu Ioan 12:38-41).

El era „**înțelepciunea**” (Proverbe 8:12,22-30 comp. cu 1Corinteni 1:24), „**priceperea**” (Proverbe 8:1; Ieremia 10:12; 51:15). El era Înțelepciune deoarece pentru a împlini poruncile, după placul lui Dumnezeu și pentru binele creației, era nevoie de înțelepciune și pricepere (Proverbe 8:1,14-16;

32-36).

El era brațul lui Dumnezeu (Isaia 40:10; 53:1), pentru că de El se folosea Tatăl în lucrarea creației (Ioan 1:3; Coloseni 1:15-17).

Dumnezeu a creat toate prin El (Evrei 11:3; Ieremia 10:12; Ioan 1:2,3; Coloseni 1:15-17).

3) Cum a devenit Isus om?

A doua etapă a vieții Fiului începe cu golirea Lui de Sine, de forma Sa divină, spirituală și cerească, devenind din nou ca o sămânță (suflare), pe care apoi Dumnezeu prin rostire a transmis-o sub formă de sămânță fizică în Maria (comp. cu Maleahi 2:15). Această lucrare s-a realizat prin Spiritul Sfânt care a umbrat-o pe fecioara Maria (Luca 1:35).

Fecioara Maria era sămânța lui David, adică provenea din linia genealogică a regelui David, din Avraam, iar unirea seminței din cer ce s-a materializat în fecioară, cu ovulul Maria, ce constituia *„sămânța lui David”* (Ioan 7:42; Romani 1:1-3; 2Timotei 2:8), sămânța lui Avraam (Galateni 3:16), a făcut ca Isus după carne să provină din David, însă ca sămânță cerească provenea din Tatăl ceresc (Ioan 3:31; 8:22).

Dumnezeu a avut grijă ca aceea sămânță venită din David să fie curată, fără păcat, și să conțină doar caracteristicile pozitive din Avraam, Isac, Iacob, David, să fie o sămânță sfântă (Maleahi 2:15), o *„sămânță cu totul bună”* (Ieremia 2:21). Astfel ca Fiul să nu moștenească păcatul transmis de Adam rasei umane (Luca 2:21-24; Romani 5:12).

Astfel Isus dintr-o Ființă ce semăna cu Dumnezeu a devenit om (Filipeni 2:6-8; Ioan 1:14), un om echivalent a lui Adam, adică un om perfect, lipsit de păcat (Romani 5:14, 15,19; 1Corinteni 15:45).

4) Ce a făcut Isus pe pământ?

Domnul Isus s-a născut în poporul Israel, sub legea divină (Galateni 4:4). De la naștere până la vârsta de 12 ani prima treptă a majoratului la evrei, El era un copil ce creștea spiritual și fizic (Luca 2:40-42). Mai târziu ca tânăr evreu, El a învățat meseria de tâmplar de la tatăl său adoptiv, Iosif (Matei 13:55; Marcu 6:3).

Însă la vârsta de 30 de ani, la majoratul deplin (Numeri 4:2), El s-a prezentat în fața Tatălui ceresc și s-a botezat pentru a începe slujba Sa spirituală pentru care a fost trimis pe pământ (Evrei 10:7; Matei 3:16,17), care a culminat cu moartea Sa pe cruce ca preț de răscumpărare pentru omenire (Filipeni 2:7,8).

5) Ce s-a întâmplat, de ce a fost Isus pironit pe cruce?

Deoarece Domnul Isus i-a demascat pe conducătorii și învățătorii poporului Israel, ca fiind fățarnici și răi (Matei 12:34; 15:7; 23:13-29). Acești conducători L-au urât pe Fiul lui Dumnezeu (Ioan 15:21-25) și din invidie (Matei 27:19) au ațâțat gloata (Matei 27:20), L-au acuzat și L-au dat pe mâna lui Pilat și a romanilor pentru a fi ucis (Ioan 18:28-19:16).

Dumnezeu a permis omorârea Fiului Său pentru ca omenirea să fie salvată (Ioan 3:16), știind de asemenea că Isus nu va rămâne veșnic în mormânt (Fapte 2:27).

7) Cât a rămas Isus în moarte, ce s-a întâmplat?

Dumnezeu prin Spiritul Sfânt, L-a înviat pe Isus din morți a treia zi (1Corinteni 15:3,4; Evrei 13:20; Romani 8:11). Domnul Isus a înviat într-un corp spiritual (1Corinteni 15:44; 2Corinteni 3:17,18; Filipeni 3:21; 1Timotei 3:16), însă acest corp spiritual are posibilitatea transformării (materializării) într-un corp fizic. După cum aburul se poate transforma în apă, iar apa în gheață, în mod asemănător, Isus după înviere a apărut și dispărut ca un spirit, dar a și fost văzut și pipăit (Luca 24:13-31,36-40; Ioan 20:19-29).

La înviere El a primit toată autoritatea în cer și pe pământ (Matei 28:18).

8) Ce s-a întâmplat după învierea Sa?

După 40 de zile de la înviere, Domnul s-a înălțat la cer (Fapte 1:3) și s-a prezentat înaintea Tatălui cu sângele Său (Evrei 9:12,24), El de atunci mijlocește și slujește ca Mare Preot pentru oameni (Evrei 4:14-16).

De asemenea, El a început să-și exercite autoritatea primită la învierea Sa, peste îngeri și peste adunarea Sa (Efeseni 1:20-23; 1Petru 3:22), și chiar peste autoritățile guvernatoare umane (1Petru 2:13,14).

De atunci, El așteaptă ziua când toți vrăjmașii Săi vor fi făcuți așternut al picioarelor Sale (Psalm 110:1,2; Evrei 10:12,13).

9) Ce va face Isus în viitor?

Domnul va veni din nou pe pământ a doua oară (Evrei 9:28; Ioan 14:2,3) cu glorie și cu norii cerului (Matei 24:30; 26:64; Marcu 14:62).

El va veni, plecând din cer, de la dreapta Tatălui (Fapte 3:20,21; Coloseni 3:1), iar când va ajunge la nivelul norilor, venirea Lui va deveni una vizibilă pentru omenire deoarece El se va arăta într-un corp vizibil (Zaharia 12:10; Apocalipsa 1:7; Matei 24:30; Luca 21:27).

El va veni, în primul rând, să-și răpească adunarea Sa pentru a o duce în cer (1Tesaloniceni 4:15-17), ca apoi să-i judece și să-i pedepsească pe cei răi (Matei 25:31-46), și astfel va instaura regatul de o mie de ani, în care El va conduce cu sfinții (Apocalipsa 5:9,10; 20:6; Daniel 7:22,27).

10) Care sunt ultimile etape ale lucrării lui Isus Cristos?

La venirea Sa, Isus Cristos va fi rege peste pământ pentru o mie de ani și îl va readuce la starea de paradis asemănător cu Grădina Edenului (Matei 19:28; Isaia 32:15-17; 35:1,2,7; 65:17-22).

Iar după ce Isus va domni o mie de ani (Apocalipsa 20:6) și după ce va fi nimicită orice stăpânire rea, chiar și moartea va fi stârpită, atunci Isus va preda domnia primită de la Tatăl din nou Tatălui, deoarece El își va îndeplini misiunea de a nimici pe vrășmași și a face ca Dumnezeu să fie totul în toți (1Corinteni 15:24-28).

Text biblic de învățat pe de rost: Ioan 20:31.

Rugăciune: *Doamne Isuse, sunt un copil, dar doresc să te ascult, să fiu ascultător de părinți, așa cum ai fost Tu de părinții Tăi umani. Ajută-mă se devin prieten cu Tine, să te cunosc, să te iubesc, să cresc mare pentru a te urma, amin.*

CAPITOLUL – 3: PĂMÂNTUL ȘI OMUL

1) Când și pentru ce a fost creată planeta Pământ?

Pământul a fost creat la început, în prima zi de creație, după crearea Fiului și a Spiritului Sfânt, a cerului și a creaturilor cerești (Geneza 1:1,2).

Însă lucrurile de pe pământ au fost create în celelalte zile ale creației (Geneza cap. 1,2).

Pământul a fost creat pentru ca oamenii să-l locuiască fericiți, deoarece atât ei cât și planeta au fost făcute perfecte (Geneza 1:31; Deuteronom 32:4; Psalm 115:16; Isaia 45:18).

2) Cum și când a fost creat omul?

În a șasea zi de creație, Dumnezeu a creat omul, pe Adam, și ulterior dar în aceeași zi - pe Eva, din coasta lui Adam (Geneza 1:26,27; 2:21-23). Omul a fost creat de Dumnezeu după chipul Lui, adică după calitățile Sale (Coloseni 3:10), dar și după asemănarea Sa, omul având o formă fizică asemănătoare cu Dumnezeu (Iacob 3:9).

Omul a fost creat din țărâna pământului în care s-a suflat suflare (spirit) de viață, și astfel omul a devenit, după o traducere literală, *„în suflăt viu”* (Geneza 2:7). În Biblie apare și expresia *„suflăt mort”* NW în care, cuvântul suflăt, are sensul de corp mort (Levitic 21:11; Numeri 6:6).

Corpul modelat din țărână, o dată însuflețit, a devenit viu însă, Dumnezeu prin suflarea de viață a creat în om o persoană lăuntrică (2Corinteni 4:16; 2Corinteni 5:1-10). Și aceasta a primit capacități spirituale și sufletești de la suflarea de viață, care nu dă doar viață fizică (Iov 33:4) ci și rațiune, pricepere (Iov 32:8), sentimente (Romani 15:13; Filipeni 2:1).

Astfel, omul este compus din două părți: una spirituală și una fizică. Partea spirituală este numită spiritul omului (1Corinteni 2:11), omul dinăuntru (2Corinteni 4:16), inimă (Proverbe 17:22), suflăt (comp. Matei 10:28 cu Luca 8:55), omul ascuns al inimii (1Petru 3:4).

Partea fizică a omului este numită corp sau trup (1Corinteni 7:34), mai este numită și corp suflesc (1Corinteni 15:44), cort (2Corinteni 5:1-4,8), templu (2Corinteni 7:19). Însă ambele părți ale omului sunt însuflețite de spiritul de viață de

la Dumnezeu!

3) Pentru ce a fost creat omul?

Omul a fost creat perfect (Deuteronom 32:4; Eccleziast 7:29; Romani 14:12). El a fost pus în grădina Eden, o grădină sau un paradis minunat, al farmecului și desfătării, ce exista pe pământ între fluviile Tigru și Eufrat (Geneza 2:7-15). Adam și Eva încă erau într-o strânsă legătură cu natura, se hrăneau din roadele pământului și erau dependenți de mediul în care au fost puși (Geneza 2:15,16,19,20).

Apoi Adam a primit misiunea de a lucra grădina (Geneza 2:15), de a da nume la animale (Geneza 2:19,20). Apoi după crearea femeii, ei au avut misiunea de a se înmulți astfel, a umple pământul cu oameni, de-al supune sau îngriji ca și Edenul și de a stăpâni peste toate tipurile de viețuitoare (Geneza 1:28).

Acest scop a lui Dumnezeu din Geneza 1:28 avea trei aspecte:

1. înmulțirea oamenilor și umplerea pământului; **2. supunerea pământului**, adică transformarea acestuia într-un paradis ca Edenul (vezi și Geneza 2:15); **3. stăpânirea** peste toate tipurile de viețuitoare.

Dumnezeu le-a dat însă și porunca de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și răului (Geneza 2:16,17). Aceasta era singura interdicție din grădină!

4) Ce s-a întâmplat în Grădina Edenului?

Satan înainte de răzvrătirea sa, a fost un heruvim numit: „Lucifer”, el a căzut din cauza mândriei și a dorinței lui de a fi egal cu Dumnezeu (vezi: Isaia 14:12-14; Ezechiel cap. 28).

Ispitiți de satan, care le-a vorbit printr-un șarpe, și în primii oameni s-a aprins dorința mândră de a fi „*dumnezei*” (Geneza 3:5, NTR n.s.), ca nu doar Iehova să stabilească ce este bine și rău pentru ei, ci ca ei să fie propriii lor stăpâni, astfel, ei au mâncat din pomul interzis (Geneza 3:1-7). Pomul cunoștinței binelui și răului era opus pomului vieții, prin consumarea din pomul vieții se primea nemurirea, se primea cunoașterea lui Dumnezeu (Ioan 17:3), cunoașterea binelui și răului din perspectiva lui Dumnezeu.

Din consumarea pomului cunoștinței binelui și răului, omul își

rupea legătura cu Dumnezeu, devenea el însuși „dumnezeu”, și vedea binele și răul dintr-o perspectivă mândră și egoistă (Geneza 3:1-11).

Diavolul i-a mințit pe Adam și Eva promițându-le că vor „fi dumnezei” (Geneza 3:5, NTR n.s.). De fapt, satan știa că fiecare este robul celui de care ascultă (Romani 6:16)! Satan dorea în realitate să îi subjuge pe primii oameni și pe copiii lor, dar și pe stăpânirea primită de ei de la Dumnezeu: pământul și animalele. Aceasta a fost dorința reală a lui satan!

Adam și Eva au introdus pe pământ păcatul, suferința, moartea, datorită neascultării lor față de Dumnezeu și ascultării lor de satan (Geneza, capitolul 3; Romani 5:12).

5) Care au fost alte consecințe ale păcatului primilor oameni?

Ca pedeapsă a păcatului lui Adam și Eva au fost rostite următoarele blesteme descrise în Geneza 3:14-19.

Observăm pedeapsa femeii: *„Îți voi mări foarte mult durerile nașterii și sarcina ta; cu durere vei naște copii; și dorința ta va fi spre soțul tău și el va stăpâni peste tine”.*

Observăm pedeapsa bărbatului: *„Pentru că ai ascultat de glasul soției tale și ai mâncat din pomul despre care ți-am poruncit, zicând: «Să nu mănânci din el», blestemat este pământul din cauza ta; cu trudă vei mânca din el în toate zilele vieții tale; și îți va da spini și mărăcini; și vei mânca iarba câmpului. În sudoarea feței tale vei mânca pâine, până te vei întoarce în pământ, pentru că din el ai fost luat; pentru că țărână ești și în țărână te vei întoarce”.*

Cum a făcut posibilă răscumpărarea omului de sub păcat și blestem vom analiza în capitolul următor:

Text biblic de învățat pe de rost: Geneza 1:28.

Rugăciune: *Tată din cer, în Numele Domnului Isus, îți mulțumesc că m-ai creat după chipul și asemănarea Ta, și m-ai făcut o ființă atât de minunată cu atâtea însușiri! Îți mulțumesc de planeta pământ, și de planul Tău ca oamenii să trăiască în paradis, ajută-mă să fac voința Ta, amin.*

CAPITOLUL – 4: RĂSCUMPĂRAREA OMULUI PRIN OMUL ISUS

1) De ce a fost necesar ca Isus să vină pe pământ?

Dumnezeu este iubire (1Ioan 4:8), însă El este și drept (Deuteronom 32:4), astfel oamenii nu puteau fi iertați, chiar dacă Dumnezeu îi iubea, **pentru că astfel s-ar fi încălcat dreptatea lui Dumnezeu**, care cere ca pedeapsă „**viață pentru viață**”, (Deuteronom 19:21)!

Nici un om de pe pământ nu era capabil să plătească un preț de răscumpărare corespunzător (comp. cu Psalm 49:7), deoarece nimeni nu este perfect, fără păcat (Romani 3:9-23).

Astfel păcatul lui Adam, unui om perfect, a fost răscumpărat prin pedeapsă tot de un om perfect - Isus. (Romani 5:15-19; 1Timotei 2:5,6; Marcu 10:45).

2) Ce a însemnat prețul de răscumpărare?

Prețul de răscumpărare a însemnat **un om fără păcat - Isus** (1Petru 1:19; Ioan 8:46; 14:30; 19:6), care **a purtat păcatul lui Adam, al Evei și al tuturor copiilor lor** (Ioan 1:29; 1Timotei 2:6), și a fost **pedepsit cu moartea** în locul oamenilor păcătoși. El a suferit pedeapsa pentru toate păcatele oamenilor (Evrei 2:9; 2Corinteni 5:21).

Prin faptul că Dumnezeu L-a înviat din morți, a arătat că dreptatea Lui a fost satisfăcută. Zdrobirea propriului Său Fiu L-a mulțumit pe Sfântul Dumnezeu, iar mânia Sa față de oameni s-a potolit (Isaia 53:4,10; Fapte 2:32-36).

Prețul de răscumpărare a inclus **luarea tuturor efectelor păcatului asupra Lui**, astfel El a luat blestemul legii, făcându-se blestem (Galateni 3:13); a fost făcut păcat pentru noi, *ca și cum* ar fi fost păcatul omenirii pedepsit de Dumnezeu (2Corinteni 5:19-21); a fost părăsit de Dumnezeu (Matei 27:46), deoarece păcatele omenirii erau luate de El și acestea fac un zid de despărțire între om și Dumnezeu (Isaia 59:2).

El a luat toate bolile, durerile, neputințele omenirii pe cruce (Isaia 53:4,5; 1Petru 2:24), când a fost răstignit a fost atacat de toate tipurile de spirite necurate, ce sunt în spatele bolilor și a nelegiuirii oamenilor (Matei 8:14-17; Luca 13:11). Acest

moment final, când a fost părăsit de Dumnezeu, deoarece toate păcatele și implicit toate tipurile de spirite necurate s-au năpustit asupra Lui, a fost momentul cel mai crucial și cel mai dureros de pe cruce, ducând în câteva secunde la moartea Lui (Marcu 15:34-37).

3) Ce a răscumpărat Isus prin jertfa Sa?

Omul este compus din spirit și corp fizic de carne (Iacob 2:26).

Păcatul i-a afectat pe oameni în domeniu **spiritual**, devenind carnali, egoiști, conduși de carne (firea păcătoasă) și de demoni (1Corinteni 3:1; Tit 3:3; Coloseni 3:5; Efeseni 2:1-3) și în domeniul **fizic** ducându-i la boală, îmbătrânire, moarte (Romani 5:12)!

Isus Cristos a răscumpărat prin moartea Sa, tot ceea ce a pierdut Adam, adică omul ca întreg!

Prin jertfa lui Isus Cristos este sfințit **spiritul omului** (omul lăuntric), este regenerat, înnoit (2Corinteni 5:17; Tit 3:5; Romani 8:16). Spiritul omului este sinonim cu inima (Evrei 4:12; Psalm 51:10,17; Proverbe 17:22). Astfel, inima omului este curățită prin sângele Lui (Evrei 10:22; 1Petru 1:2).

Prin jertfa lui Cristos, în prezent **corpul omului** poate fi vindecat de boli (Matei 8:14-17), chiar îmbătrânirea poate fi atenuată (Iov 33:24-26; Psalm 103:5), unii oameni au fost înviați din morți pe baza sacrificiului Domnului Isus (Fapte 9:37-42).

Astfel, Domnul a răscumpărat omul ca întreg, nu doar partea spirituală din om, ci și partea fizică, adică corpul din carne (Romani 8:23).

4) Ce realizări importante a adus jertfa Domnului Isus?

Jertfa Sa a fost ispășire, adică Isus a suferit mânia îndreptățită a lui Dumnezeu ca noi să nu o suferim, El a înlocuit omenirea, fiind pedepsit în locul ei (1Ioan 2:1,2; Isaia 53:3-5).

Domnul Isus în calitate de Mare Preot, folosește sângele curs la cruce pentru iertare (Evrei 9:22), pentru spălarea de păcate a omanilor care vin la Dumnezeu (Efeseni 1:7; 1Petru 1:2).

Prin Jertfa Sa, Isus ne-a cumpărat pentru Dumnezeu (1Corinteni 6:19,20); pe cei ce cred în El prin jertfa Sa, El i-a sfințit (Evrei

10:10), i-a desăvârșit (Evrei 10:14).

5) Pentru câți s-a sacrificat Isus, dar câți vor beneficia de prețul de răscumpărare?

Domnul Isus s-a sacrificat pentru toți oamenii (1Timotei 2:4-6), dar beneficiază de foloasele jertfei doar cei ce cred în El (Ioan 3:16,36).

Este ca și cum, cineva le-a pus la **toți** oamenii în contul lor la bancă o sumă imensă, dar le-a stabilit la **toți** un timp ca să își scoată banii, dar cei care nu îi scot în timpul stabilit pentru ei, îi pierd!

Atfel toți care, în timpul hotărât de Dumnezeu (comp. cu Isaia 55:6), nu cred în Fiul, vor suferi pedeapsa veșnică (Ioan 3:16-18,36).

5) Cum va folosi în viitor Isus prețul de răscumpărare?

Domnul a răscumpărat omul ca întreg, nu doar partea spirituală din om, ci, și partea fizică, adică corpul din carne (Romani 8:23). Astfel, când El va veni, însuși corpul imperfect al creștinilor va fi transformat într-un corp ceresc, spiritual, perfect (1Corinteni 15:50-54; Romani 8:11).

Prin răscumpărarea omului, chiar și natura (creația) va fi restabilită, deoarece păcatul omului a dus la blestemul asupra ei (Geneza 3:17,18), iar restabilirea omului și glorificarea fiilor lui Dumnezeu la venirea lui Isus va duce la restabilirea și înnoirea pământului, a plantelor și a animalelor, a primirii eliberării de durerile nașterii și de stricăciune (Romani 8:17-23; Isaia 11:1-9; 65:17-25).

Astfel, în cer și pe noul pământ bolile, bătrânețea și moartea nu vor mai exista (Apocalipsa 21:1-5; 2Petru 3:13).

Text biblic de învățat pe de rost: 1Timotei 2:5,6.

Rugăciune: *Tată din cer, în Numele Fiului Tău: Isus, îți mulțumesc pentru că L-ai trimis pe pământ pe Isus ca să moară pentru omenire, te laud pentru că planul Tău de răscumpărare s-a împlinit prin Cristos, ajută-mă să am credință în Fiul Tău, amin.*

CAPITOLUL – 5: FAMILIA

1) Cine a creat familia și cu ce scop?

Dumnezeu a creat bărbatul și femeia, făcându-i să fie o familie (Geneza 1:27; 2:18,24). Aceasta avea rolul să procreeze și să umple pământul cu oameni (Geneza 1:28; 2:15).

Conform legii divine, părinții trebuie să-i învețe pe copii, și din iubire să le fie un sprijin real din toate punctele de vedere, până ce aceștia se vor maturiza și își vor întemeia la rândul lor o familie (Deuteronom 6:6,7; Matei 19:5).

2) Care sunt reponsabilitățile părinților?

Părinții trebuie să se îngrijească de următoarele nevoi ale copiilor: (1) Să îi ajute să aibă o relație cu Dumnezeu, și să le dea o îndrumare adecvată biblică, dar și să-i disciplineze la nevoie (Proverbe 13:24; 22:6,15; 23:13,14; Coloseni 3:20).

(2) Să se îngrijească de momente de comuniune, dragoste, prietenie, recreare și comunicare deschisă cu copiii (Ecleziast 3:4; Zaharia 8:5). (3) Să le asigure nevoile materiale, adică: hrană, îmbrăcăminte și adăpostul necesar (Timotei 5:8).

3) Cum trebuie să se comporte copiii față de tatăl lor?

Copiii trebuie să cunoască din Biblie că tatăl lor este conducătorul familiei, el este cel rânduit de Dumnezeu pentru a conduce familia (Efeseni 5:23,25; 6:1; Coloseni 3:20), și de aceea, copiii trebuie să i se supună și trebuie să-l onoreze (Efeseni 6:1-3).

În același timp, tatăl se va sili să nu-și provoace copiii la mânie, ca să nu-i descurajeze, ci, îi va disciplina cu blândețe, instruindu-i în învățătura și disciplina Domnului (Efeseni 6:4;). Chiar dacă uneori, el poate face apel și la nuiă, pentru a-și disciplina copiii, dar nu la mânie, ci, păstrându-și iubirea, calmul, pacea chiar în momentul aplicării disciplinei. De asemenea, copilul trebuie să fie conștientizat pentru ce faptă rea este disciplinat (Proverbe 13:24; Coloseni 3:21).

4) Cum trebuie să se comporte copiii față de mama lor?

Încă de la început, femeia a fost făcută să fie un ajutor potrivit pentru soțul său (Geneza 2:18). Astfel, ea va ajuta soțul la

învățarea copiilor (2Timotei 1:5; 3:14,15).

Porunca de a ne onora sau cinsti părinții include și a-ți cinsti și mama, lucru poruncit în legea lui Dumnezeu: **„Onorează pe tatăl tău și pe mama ta, ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău”** (Exod 20:12, GBV 2001, vezi și Deuteronom 5:16). Această poruncă a fost repetată de Domnul Isus în Evanghelie (Matei 19:19; Marcu 7:10) și de apostolul Pavel (Efeseni 6:2).

Un mod de a-i onora este ca să ascuți de ei, așa cum poruncește Scriptura (Proverbe 1:8; 23:22).

5) Până când și în ce condiții trebuie copiii să se supună părinților?

Dumnezeu i-a rânduit pe părinți ca autoritate peste ei, până la timpul când ei vor deveni adulți (comp. cu Galateni 4:1,2) și până când va rămâne sub acoperișul lor. Această supunere nu înseamnă că trebuie să ascultăm în direcții greșite de părinți, cum ar fi dacă ei ne îndemnă *să ne prostituăm, să mințim, să furăm*, etc. Ascultarea noastră de părinți este **„în Domnul”**, nu în afara principiilor Domnului (Efeseni 6:1). Însă atâta vreme cât ceea ce ne spun ei să facem nu contravine învățăturii Domnului, trebuie să-i ascultăm **„în toate”**, deoarece lucrul acesta este plăcut Domnului Isus (Coloseni 3:20).

Dacă copiii vor asculta, ei primesc această promisiune de la Dumnezeu: **“Copii! ascultați în Domnul de părinții voștri; pentru că aceasta este drept. Onorează-l pe tatăl tău și pe mama ta; acesta este prima poruncă cu promisiune; ca să îți mergă bine, și să dăinuiești îndelung pe pământ”** (Efeseni 6:1-3, SCC).

Text biblic de învățat pe de rost: Efeseni 6:1-3.

Rugăciune: *Tată din cer, prin Domnul Isus Te rog să mă ajuți, să mă supun autorității rânduite de Tine, și astfel să ascult și să-mi onorez părinții, căci doar așa îți voi fi plăcut(ă). Știu că doar așa îmi va merge bine și voi trăi mult timp binecuvântat(ă) de Tine pe acest pământ, amin.*

CAPITOLUL – 6: ADUNAREA

1) Cu ce poate fi comparată adunarea?

Adunarea este ca o familie mai mare. În care frații în vârstă sunt ca niște tați pentru creștinii tineri (1Timotei 5:1), iar pentru tine ca copil pot fi ca niște bunici! Iar surorile mai în vârstă pentru creștinii tineri sunt ca niște mame (1Timotei 5:2), iar pentru tine ca copil pot fi ca niște bunice!

Dacă părinții tăi sunt membri ai adunării, atunci și tu ești considerat **membru aparținător**, datorită lor (comp. cu 1Corinteni 7:14).

Gândește-te: oare, nu este un motiv de bucurie că aparții poporului lui Dumnezeu!

Chiar dacă părinții tăi doar frecventează întrunirile adunării, fă tot ce poți ca să fii și tu prezent la aceste întruniri!

2) Ce este adunarea creștină?

Adunarea creștină este un grup de oameni, născuți din Dumnezeu (1Corinteni 12:12,13,27; Efeseni 1:22,23), care sunt frați cu Isus (Evrei 2:10-12). Adunarea este un organism spiritual viu, este corpul Domnului Isus, iar El este Capul ei (Coloseni 1:18).

Domnul Isus este prezent în ea, acolo unde doi sau trei se adună pentru Numele Lui, El o hrănește și o îngrijește cu drag (Matei 18:20; Efeseni 5:25-27).

2) Când s-a înființat adunarea creștină?

Piatra principală de temelie a adunării a fost pusă când Ioan L-a botezat pe Isus în Iordan, și astfel Isus a devenit piatra de temelie a adunării, fiind născut din apă și Spirit (Marcu 1:9; 1Corinteni 3:11; Efeseni 2:20), Cel întâi născut din mulți frați (Romani 8:29).

Apoi, în Evanghelia după Ioan capitolul 1, Îl vedem pe Domnul Isus Cristos adăugând alte suflete în adunare (Efeseni 2:20; Apocalipsa 22:14). Ei au fost îndemnați de Domnul prin cuvintele: „**rămâneți în Mine**”, acest îndemn era inutil dacă ei nu erau în El, nu erau corpul Lui! Apoi Domnul îi descrie pe discipoli, ca fiind mlădițele din butucul de vie care era Însuși Domnul Isus, chiar înainte de Pentecostă (Ioan 15:1-10), ca fiind

frații Lui (Matei 12:48-50; Marcu 3:35), iar frații lui Isus sunt mădulare din corpul Lui (Evrei 2:11), mădulare ce se nasc în botez (1Corinteni 12:12,13).

Acest grup loial de disipoli botezați, a constituit prima adunare de pe fața pământului, ei fiind numiți „*mireasa lui Cristos*” (Ioan 3:22,29), la începutul serviciului pământesc al lui Isus!

3) Cum este numită și descrisă adunarea?

Adunarea creștină este numită în Sfintele Scripturi astfel: adunarea lui Dumnezeu (1Corinteni 1:2), adunarea lui Cristos (Romani 16:16; vezi și Matei 16:18), adunarea care este în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Cristos (1Tesaloniceni 1:1), adunarea lui Dumnezeu în Cristos Isus (1Tesaloniceni 2:14), adunarea sfinților (1Corinteni 14:33).

Adunarea este descrisă ca fiind un sfeșnic ce luminează (Apocalipsa 1:20) templul lui Dumnezeu și al Spiritului Sfânt (1Corinteni 3:16; 2Corinteni 6:14), o locuință a lui Dumnezeu prin Spiritul (Efeseni 2:22), casa lui Dumnezeu, cât și stâlpul și susținerea adevărului (1Timotei 3:15). Ea este o casă spirituală (1Petru 2:5), căci acei credincioși au devenit pietre vii în construcția adunării și au ca temelie și piatră din capul unghiului pe Isus Cristos (1Petru 2:3-10), dar ea mai este zidită și pe temelia apostolilor și a profeților (Efeseni 2:20).

4) În câte forme există adunarea?

Adunarea creștină are două sensuri după cum urmează:

Adunarea mondială a creștinilor, adică a tuturor creștinilor care sunt pe pământ la un moment dat și formează corpul lui Cristos de pe tot pământul (Coloseni 1:18; Efeseni 1:20-23; 5:27-29).

Adunarea locală, adică adunarea care există într-o localitate (1Corinteni 11:18; 14:19,28). Aceste adunări au fost numite în Biblie după numele localității, de exemplu: adunarea din Antiohia (Fapte 13:1), adunarea din Corint (1Corinteni 1:2); etc.

5) Cui aparține Adunarea și care sunt principiile de organizare?

Adunarea îi aparține lui Dumnezeu (Fapte 20:28; 1Petru 5:2;

Fapte 4:24 BCR n.s.). Dumnezeu i-a încredințat și L-a numit pe Cristos cap al adunării (Efeseni 1:22). El o conduce în mod activ și o inspectează (Apocalipsa 1:16,20; 2:23).

Domnul Isus prin Spiritul Sfânt (Ioan 15:13; Fapte 13:1-3; 16:6,7) și prin oamenii rânduiți de El (Efeseni 4:7-13) o conduce și o dirijează, ca adunarea să ajungă în final să fie fără zbârcitură, fără defect, curată și fără pată (Efeseni 5:26,27).

Principiile de bază ale funcționării corpului lui Cristos le găsim în Scripturile Creștine (citește de exemplu 1Corinteni cap. 14). Domnul își ghidează adunarea prin călăuzirea Spiritului Sfânt (Fapte 15:28; 16:6-10) și prin frații rânduiți să conducă (Fapte 15:22,23; 1Tesaloniceni 4:12; Evrei 13:17).

6) Care sunt slujbele din adunarea creștină?

În noul legământ toți creștinii sunt preoți, ei nu au o clasă preoțească aparte (1Petru 2:5,9; Apocalipsa 1:5,6), însă Biblia descrie mai multe slujbe (1Corinteni 12:28-30; Efeseni 4:11; Romani 12:7,8), cele mai importante le voi descrie după cum urmează: apostoli, profeți, păstori, învățători, evanghelizatori, diakoni (Efeseni 4:11; 1Timotei 3:8), etc.

Aceste slujbe aveau menirea să slujească, să zidească spiritual corpul lui Cristos și aceste slujiri aveau să rămână active până vor ajunge toți creștinii la cer, la desăvârșire, la statura plinătății lui Cristos (1Corinteni 13:8-11; Efeseni 4:11-13).

Astfel, cei 12 apostoli aveau menirea să supravegheze poporul lui Dumnezeu, rezolvând problemele doctrinare (Fapte 1:20-26; 6:1-6; 15). Pe lângă cei 12, mai erau și alți apostoli care aveau rolul de a evangheliza și a întemeia adunări, vizitându-le din când în când, pentru a le întări și îndruma (Fapte 14:1,14; 15:36; 3Ioan 6-8). Profeții ghidau prin revelații, dar și mângâiau, mustrau și încurajau adunările, ajutându-i astfel, pe apostoli în a zidi adunarea (Fapte 15:32; 1Corinteni 14:3). Păstorii păstoreau turma, o hrăneau, o apărau de eretici (1Petru 5:2; Tit 1:9), îi mângâiau pe cei căzuți, îi sprijineau pe cei slabi și îi consolau pe cei deprimați (1Tesaloniceni 5:12-14). Învățătorii instruiseră poporul lui Dumnezeu, ajutându-i astfel pe bătrâni (Fapte 13:1,2; Romani 12:7). Evanghelizatorii erau în fruntea lucrării de predicare, având darul de a predica evanghelia spre convertirea oamenilor (Fapte 8:12; 21:8;

2Timotei 4:5), iar diakonii slujeau în special în domeniul material, și slujeau cu ceea ce mai trebuia în adunare, pentru desăvârșirea întregului corp al lui Cristos (Romani 12:7; 1Timotei 3:10).

Rânduirea publică în adunare, cu punerea mâinilor, se face doar la apostoli, păstori și diakoni (Fapte 1:21-26; 13:1-4; 6:3-6; 14:23; 1Timotei 5:17,22), ei sunt puși de Spiritul Sfânt (Fapte 20:28; 1Timotei 4:14), iar în cazul diakonilor, aceștia sunt și recomandați de adunare (Fapte 6:3-6; 14:22,23; Numeri 27:18-23). Celelalte slujbe sunt exercitate de frații care au darul Spiritului, corespondent pentru slujba respectivă.

Text biblic de învățat pe de rost: Evrei 10:24,25.

Rugăciune: *Tată din cer, în Numele lui Cristos, Îți mulțumesc pentru că L-ai trimis pe Cristos să întemeieze adunarea, că L-ai făcut Cap al adunării. Doamne Isuse, ajută-mă să nu părăsesc adunarea care este corpul Tău, să fiu atent să învăț, să cresc spiritual pentru a deveni în final un creștin. Amin.*

CAPITOLUL – 7: ÎNCHINAREA

1) Ce este închinarea?

A ne închina lui Dumnezeu înseamnă *a ne pleca, a îngenunchia* (Geneza 49:8; 1Samuel 15:25), *a-i acorda glorie, onoare, cinste, respect, supunere, a-i recunoaște Stăpânirea, calitățile divine* (1Cronici 29:10-14; Romani 1:18-21; Evrei 12:28,29; Apocalipsa 4:11), toate acestea având ca efect a trăi o viață spre gloria Lui, slujindu-L din inimă (Psalm 18:1; 95:6; Matei 4:10; 15:8; Ioan 4:23,24).

Închinarea noastră poate fi sub formă de rugăciune, cântare și în mod indirect, prin contemplare, slujire, dărnicie, și prin ascultarea noastră față de Dumnezeu (1Cronici 16:29; Psalm 5:7; 99:9; 138:2; Evrei 12:28; Apocalipsa 14:7).

2) Ce este rugăciunea, la cine trebuie să ne rugăm și prin cine?

Rugăciunea este o comunicare cu Dumnezeu (1Corinteni 14:2). Rugăciunea este mijlocul prin care ne putem apropia de Dumnezeu și putem avea o relație de prietenie cu El (Efeseni 2:18).

Biblia ne încurajează să ne rugăm lui Dumnezeu, deoarece El este Tatăl nostru din ceruri, Creatorul și singurul Dumnezeu adevărat (Exod 34:14; Matei 4:10; 6:9; Apocalipsa 4:11; Ioan 4:23,24; 17:3).

Doar Isus Cristos este singurul Mijlocitor între noi și Dumnezeu (1Timotei 2:5; 1Ioan 2:1), iar Spiritul Sfânt este singurul mijlocitor între noi și Isus Cristos (1Corinteni 12:3; Ioan 16:14), astfel, doar prin Cristos și prin Spiritul Sfânt ajungem la Dumnezeu (Ioan 14:6; 16:23; Romani 8:26,27,34; Efeseni 2:18; 6:18; Filipeni 3:3; Iuda 1:20).

De aceea, rugăciunile noastre le adresăm Tatălui ceresc, în Numele Lui Isus și prin Spiritul Sfânt (Efeseni 2:18; 5:20; 6:18; Coloseni 3:17; Iuda 1:20).

Și deoarece Isus este Mijlocitorul nostru (1Timotei 2:5) și Marele nostru Preot (Evrei 4:14-16), Domnul și Salvatorul nostru (Fapte 2:33,36; 5:31), ne putem ruga și Lui (Fapte 1:24; 7:59; 8:14,21; 1Timotei 1:12) prin Spiritul Sfânt (1Corinteni 12:3), știind că Isus Cristos va transmite Tatălui ceresc,

rugăciunile noastre, fiindcă Dumnezeu este ascultătorul final al rugăciunii (Ioan 14:16; 16:14; Psalm 65:2; Evrei 7:25).

Dar în Biblie nu găsim rugăciuni la Spiritul Sfânt, nici ca poruncă, nici ca exemplu.

Nu avem voie să ne închinăm la creaturi (Romani 1:22-25) ca: „Maria”, „îngeri” sau așa numiți „sfînți”, cel care beneficiază de pe urma închinării false este satan și anumite spirite ale celui rău, care se prefac în spirite bune sau în „sfînți” (2Corinteni 11:13-15).

3) Câte tipuri de rugăciuni există?

Biblia scoate în evidență câteva tipuri de rugăciune, după cum urmează: **(1)** Rugăciuni de LAUDĂ, în care Dumnezeu este lăudat, glorificat, onorat, binecuvântat, slăvit, cinstit (Psalm 34:1-3); **(2)** Rugăciuni de ADORARE în care exprimăm iubirea noastră față de El (Psalm 18:1; 116:1); **(3)** Rugăciuni de MULȚUMIRE, unde îi mulțumim lui Dumnezeu și ne manifestăm recunoștința și aprecierea față de El și acțiunile Lui (1Tesaloniceni 1:2; 3:9); **(4)** Rugăciuni care conțin CERERI de tot felul, atât pentru lucrurile spirituale, cât și pentru cele materiale (Filipeni 4:6), uneori cererile i-au forma de implorare sau cereri fierbinți (Evrei 5:7); **(5)** Există și rugăciuni de MĂRTURISIRE, care conțin mărturisiri ale păcatelor (Neemia 9:2,3; 1Ioan 1:9), însă putem face și alt gen de mărturisiri; **(6)** Rugăciunea de MIJLOCIRE, sunt rugăciunile pentru alții, sau care conțin cereri pentru necesitățile altora, fie pentru cei din familie sau pentru frați de credință, sau chiar pentru dușmani (1Timotei 2:1; Matei 5:44; Luca 6:28); **(7)** Rugăciune prin care Îl CAUȚI pe Dumnezeu, nu este suficient să te rogi, ci tu trebuie să-l cauți pentru sfat, pentru toate nevoile tale, pentru călăuzire în lucrarea Lui. El vrea ca tu să-L cauți și El se va lăsa găsit de tine, dacă Îl cauți din toată inima (Deuteronom 29:29; 1Cronici 16:11; Psalm 77:2; 119:10; Ieremia 29:12,13; Daniel 9:3; Matei 7:7-11).

4) Există vreo regulă cu privire la locul sau poziția în care trebuie să ne rugăm?

Conform Învățăturii lui Isus, închinarea noastră nu este legată de un loc fizic, ci, putem să ne rugăm în orice loc (1Timotei

2:8), ceea ce contează este starea inimii noastre, adică să ne închinăm în spirit și adevăr.

Biblia arată cazuri de rugăciune pe genunchi (Efeseni 3:14), mai ales când suntem acasă sau în adunare, rugăciunea pe genunchi exprimă bine închinarea noastră față de Creator (Romani 14:11; Apocalipsa 5:14).

Ne mai putem ruga și în picioare (Luca 18:10-13; Neemia 2:3-5), sau stând pe ceva (1Regi 18:42), sau în anumite situații, chiar culcați în pat (2Regi 20:2; Isaia 38:1-3), dar bineînțeles rugăciunea în genunchi este poziția cea mai smerită și supusă, sau cea care conține o plecăciune totală (Luca 22:41; Marcu 14:35; Matei 26:39).

5) Ce ocazii avem să ne rugăm?

Putem să ne rugăm oricând, mai ales când ne îndeamnă inima să-L lăudăm (Matei 11:25,26) sau când am păcătuit și avem nevoie de iertare (Psalm 32:1-5), când suntem în suferință (Iacob 5:13).

Alte ocazii de a ne ruga sunt, de exemplu: la masă (Matei 14:19), când ne culcăm (Psalm 141:2), când studiem Biblia (Proverbe 2:3-5), dimineața cerându-i binecuvântarea pe parcursul zilei (Marcu 1:35), când avem de luat o decizie (Luca 6:12,13), când suntem încercați (Marcu 14:38; Iacob 5:13).

De fapt, avem porunca să ne rugăm neîncetat (1Tesaloniceni 5:17)!

Dumnezeu consideră chiar și meditația, reflecția, gândirea, cugetarea noastră ca o rugăciune (Psalm 5:1; 10:17; 19:14). Astfel este important ce gândim, căci Dumnezeu i-a seama și la aceasta ca la o rugăciune (Efeseni 3:20).

Ceea ce ne poate duce la a ne ruga neîncetat, este umplerea cu Spirit, ca prin Spirit să ne rugăm în orice vreme (Evrei 6:18).

6) Ca rugăciunile noastre să fie ascultate, ce condiții trebuie să îndeplinim?

În 1Ioan 5:14, este descrisă o condiție importantă ca rugăciunile noastre să primească răspuns, ca acestea să fie în conformitate cu voința Creatorului.

O altă cerință este descrisă în Proverbe 28:9, unde se specifică

că pentru a fi ascultate rugăciunile, trebuie să ascultăm și noi de legea lui Dumnezeu, de poruncile lui Dumnezeu (vezi și 1Ioan 3:22).

Pe lângă toate acestea, trebuie să ne rugăm cu credință, fără să ne îndoim că vom fi ascultați (Iacob 1:5-7; Marcu 11:24). Credința noastră Îl va onora pe Dumnezeu.

O altă condiție, similară cu cele dinainte, este ca să rămânem în Cristos și ca cuvintele Lui să rămână în noi, atunci putem cere orice vom vrea și ni se va da (Ioan 15:7). Deoarece dacă vom fi *în Cristos*, atunci, gândirea, dorințele, vorbirea, cererile noastre vor veni din Cristos și cu siguranță Tatăl ascultă pe Cristos. Apoi, dacă cuvintele Lui vor rămâne în noi, aceste cuvinte le vom exprima în rugăciune sub călăuzire și atunci este normal că ele vor fi ascultate.

Text biblic de învățat pe de rost: Matei 6:9-13.

Rugăciune: *Tată din cer în Numele lui Isus și prin Spiritul Sfânt mă închin înaintea Ta, te recunosc ca Stăpân, trimite-mi un spirit de rugăciune și care să mă călăuzească pentru a face rugăciuni după voința Ta.*

Ajută-mă, Te rog, Doamne Isus prin Spiritul Sfânt ca să fac tot felul de rugăciuni la Tatăl, pentru ca ființa mea să fie împlinită în El! Amin.

CAPITOLUL – 8: CREDINCIOȘIA

1) Ce este credincioșia?

Credincioșia este loialitate, fidelitate, atașament, devotament, etc. Cuvântul grecesc „*pistis*”, înseamnă atât *credință* cât și *credincioșie*. Credința este o încredere neclintită în lucrurile în care nădăjduim (Evrei 11:1), o încredere în Dumnezeu (Evrei 11:6), în Cristos (Ioan 14:1), în promisiunile lui Dumnezeu (Evrei 6:12).

Dacă credința este încredere neclintită în ceea ce sperăm, nădăjduim, **credincioșia este efectul credinței**, comportarea credinciosului față de Dumnezeu, este umblarea în ascultare pe baza credinței, este loialitatea și dedicarea față de El datorită încrederii în El.

Atât credința, precum și credincioșia se manifestă prin ascultarea de Dumnezeu și de Isus! Biblia este clară și învață: „**Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el**” (Ioan 3:36 BCR).

2) Dați câteva exemple mari de credincioșie?

Dumnezeu Tatăl este prezentat ca fiind credincios față de poporul lui Dumnezeu (Deuteronom 7:9; 32:4; 1Corinteni 1:9; Evrei 10:23; 1Petru 4:19), ca având credincioșie (Exod 34:6), o credincioșie mare (Plângerile 3:22,23), El este bogat în credincioșie (Psalmi 86:15), credincioșie care nu anulează dreptatea Lui (1Ioan 1:9), o credincioșie eternă (Psalmi 89:2; 100:5; 111:8), o credincioșie datorită îndurării, milei, îndelungii Lui răbdări, bunătății Lui (Exod 34:6; Psalmul 40:10; 86:15; 89:1,2), o credincioșie arătată prin trimiterea lui Cristos pe pământ (Romani 15:8) și prin faptul că nu permite ispite (încercări) mai mari decât putem suporta (1Corinteni 10:13).

Domnul Isus Cristos este credincios (2Tesaloniceni 3:3; 2Timotei 2:13), acesta este unul dintre numele sau titlurile Lui: „***Cel credincios***” (Apocalipsa 19:11). Conducerea Lui ca Rege în Regatul lui Dumnezeu va reflecta dreptatea și credincioșia Lui (Isaia 11:5). Datorită credincioșiei Lui față de Tatăl, El se va lupta cu dreptate (Apocalipsa 19:11).

Datorită faptului că Domnul este credincios față de noi, ne va întări și ne va păzi de cel rău (2Tesaloniceni 3:3). Credincioșia

Lui nu se schimbă datorită unor factori externi, ea este parte din caracterul etern al Lui, de pildă, El nu va da la o parte credincioșia Lui, chiar dacă noi suntem necredincioși (2Timotei 2:13).

Domnul Isus a fost credincios peste casa lui Dumnezeu (Evrei 3:2,6). El este numit: „*Martorul credincios și adevărat*” (Apocalipsa 1:5; 3:14), deoarece El este un martor fidel adevărului (Ioan 18:37).

Spiritul Sfânt transmite credință (2Corinteni 4:13) și este credincios, El este în locul lui Cristos pe pământ, și manifestă caracterul Lui (Ioan 15:26). Credincioșia este o roadă a Spiritului (Galateni 5:22).

4) Față de cine trebuie să fim credincioși?

Noi trebuie să-i fim **credincioși în primul rând, lui Dumnezeu!**

- Psalmul 21:23; 78:8; 101:6. Iar credincioșia noastră față de Dumnezeu se arată prin frica noastră de El (Neemia 7:2), prin faptul că ne ferim de orice formă a răului (1Tesaloniceni 5:22-24).

Apoi **trebuie să fim credincioși Domnului Isus!** – Tit 2:10.

Apoi trebuie să fim **credincioși familiei**, ne fiind rebeli, nesupuși, ci, blânzi, ascultători, și vom face totul pentru binele familiei în voia lui Dumnezeu – Proverbe 19:26; 28:7; 29:15.

Trebuie să fim **credincioși și adunării creștine** – Evrei 10:24,25; Matei 10:40; Luca 10:16.

Credincioșia poate, însă, defini și relația dintre oameni, o prietenie adevărată se arată prin credincioșie, deoarece: „*Rănilă făcute de un prieten dovedesc credincioșia lui, dar sărutările unui vrăjmaș sunt mincinoase*” (Proverbe 27:6).

Text biblic de învățat pe de rost: Tit 2:10.

Rugăciune: *Tată din cer, care ești Credincios, prin Domnul Isus, Martorul Tău credincios, te rog să mă ajuți să fiu credincios Ție, lui Isus, familiei, adunării, trimite Spiritul de credință să mă îndemne la o credincioșie totală în voia Ta, amin.*

CAPITOLUL – 9: CRESCÂND ÎN HAR

1) Cum pot să cresc sănătos și să mă umplu de înțelepciune?

Biblia relatează despre copilul Isus, în Luca 2:40: „**Și Copilașul creștea și Se întărea, umplându-Se de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El**”. Se ridică întrebarea:

Ce au făcut părinții lui Isus, de El creștea și se umplea de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El?

Din context observăm că despre ei se spune: „**Și, după ce au împlinit tot ce era după legea Domnului**”.

Secretul reprezintă **ascultarea de legea** lui Dumnezeu!

Atunci copilul va crește binecuvântat, căci ascultarea atrage binecuvântarea (Deuteronom 28:1-14). El se va dezvolta fizic sănătos, dar ascultând de poruncă, părinții îl vor învăța legea divină, iar el va crește în înțelepciune (Deuteronom 4:6), și astfel, harul divin va fi asupra lui!

2) Ce obicei sfânt aveau părinții lui Isus?

Conform cu Luca 2:41,42, părinții Săi mergeau în fiecare an la Ierusalim de sărbătoarea Paștelui. Iar când Isus a fost de doisprezece ani, El împreună cu părinții trebuia să urce la Ierusalim după obiceiul sărbătorii. În acele vremuri nu era ușor să praciugi sute de kilometri pe măgar, dar ei au făcut aceste sacrificii de dragul lui Dumnezeu.

Ce obicei sfânt ar trebui să aibă familiile creștine?

Părinții creștini trebuie să-și aducă regulat copiii la casa Tatălui ceresc, la rugăciune (Fapte 21:4-6), la servicii divine, astfel, legea lui Dumnezeu se va lipi de ei, și ei vor ajunge să-L iubească pe Dumnezeu!

3) Cum era Isus la vârsta de 12 ani?

Isus a învățat Cuvântul lui Dumnezeu de la părinții săi, dar și personal a meditat asupra Cuvântului, așa cum era porunca (Psalm 1:1; Proverbe 16:20). Astfel, având o viață de rugăciune și meditare, Dumnezeu L-a învățat și L-a ajutat să înțeleagă lucruri profunde din legea Sa!

De aceea, la vârsta de 12 ani când Isus a mers cu părinții la Ierusalim, aceștia la un moment dat L-au pierdut, dar L-au

găsit după trei zile în templu, șezând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și întrebându-i. Și toți care-L auzeau se minunau de priceperea și de răspunsurile Lui (Luca 2:46,47). Chiar de la acea vârstă fragedă El și-a dat seama că este Fiul lui Dumnezeu, căci le spunea părinților Săi pământești: **„De ce M-ați căutat? Nu știți că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?”** (Luca 2:49).

Dragă copile, întreabă-te în mod sincer: *citești și reflectezi asupra Cuvântului? Ai o relație vie cu Dumnezeu?*

4) Care a fost atitudinea lui Isus după acest episod?

Chiar dacă Domnul și-a dat seama că părinții Lui nu au înțeles chemarea Lui de Fiu al lui Dumnezeu, chiar dacă El a avansat mult în înțelepciune, cunoștință, pricepere, totuși relatarea biblică ne spune: **„Și a coborât cu ei și a venit la Nazaret și le era supus”** (Luca 2:51). Copilul Isus nu a fost ca Lucifer, pe care înțelepciunea l-a făcut să se îngâmfe și să îndrăznească să se opună autorității lui Dumnezeu! Nu, copilul Isus a continuat să se supună unor părinți imperfecti, pentru că aceasta era voința lui Dumnezeu. Care a fost rezultatul ascultării de Dumnezeu și supunerii Lui în voia divină? Textul ne spune: **„Și Isus creștea în înțelepciune și în statură și în har înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor”** (Luca 2:52).

Text biblic de învățat pe de rost: Luca 2:52.

Rugăciune: *Tată din cer prin Domnul Isus, Tu care ești Învățătorul meu, ajută-mă să ascult de Tine, de părinții mei, să cresc în înțelepciune, în har, să învăț legea Ta ca să fiu binecuvântat, să pot să mă dezvolt sănătos spre Gloria Ta, amin.*

Calea Creștină
2016 – Arad
caleacrestina.ro@gmail.com
www.CaleaCrestina.ro